

et revolutionært Skridt, Noget, som hverken Folkethinget eller Landstinget skulde have Lov til. Men dette, at man saaledes træder op, giver mig jo fuldstændig Ret i den Opfattelse, jeg før udtalte, at i dette Stykke som i andre Stykker staar Regjeringspartiet paa Ruinerne, paa Skaarene af deres tidligere Opfattelse; de have nu forladt den, flaaet den i Stykker og sparke nu til den. Det ærede Medlem fra Hjerteminde sagde til os, at det var Folkethinget, der var Skyld i den Forandring, der var indtraadt i den offentlige Mening. Jeg tror ikke at tage fejl naar jeg udtrykker hans Mening saaledes, at han ved den offentlige Mening forstaar Regjeringspartiets Mening og ikke Andet; men ikke engang indenfor Regjeringspartiet vil han kunne hævde, at det er den almindelige Mening, thi der er Mange blandt de Herrer som — det nytter ikke, selv om de Herrer ville paastaa det Modsatte, der er Mange af dem, som i al Stilhed, naar Ingen ellers høre det, hviske i Dret paa os: Det er rent galt, som Regjeringen gjør, men hvad skulde vi gjøre? Vi kunne Intet gjøre derimod! Og saa møde de derefter paa Valgdagen og stemme med Regjeringen, skjøndt de mene, at det er galt! Jeg har anført Exempler paa, hvorledes Regjeringen bærer sig ad med Embedsmænd, der stemme anderledes, end Regjeringen ønsker, og dersom de afholde sig fra at stemme, tror det ærede Medlem saa, at de blive fri for, hvad der følger paa, for Følgerne af, at de stille sig i Opposition imod den Regjering, i hvis Brød de ere — eller rettere, det er jo ikke i Regjeringens, men i Landets Brød de ere, men Regjeringen kan tage det fra dem. Det blev udtalt af forskjellige Modstandere, at Tscherning vilde have holdt Demokratiet til at holde sig indenfor sine snævre Grændser. Det er en af disse Udtalelser, som jeg tror, at det er værd at lægge Mærke til, at Regjeringspartiet her i Salen betegner Demokratiets Grændser efter vor Grundlov som snævre. Efter den Forstaaelse deraf, som, indtil den nuværende Regjering kom til Roret, har gjort sig gjældende i Landet, mente man, at det var egentlig Demokratiet, som havde hele Landets Belskærd i sin Haand, og som gennem Benyttelsen af Bevillingsmyndigheden var i Stand til at gjøre enhver Regjering umulig, som ikke paa lovlig Maade kunde komme i Besiddelse af de fornødne Penge til at regjere for. Jeg er sikker paa, at jeg ikke tager fejl, naar jeg tillægger det ærede Medlem fra Hjerteminde den Opfattelse, at ligesom Demokratiet har snævre Grændser at bevæge sig under, saaledes har Regjeringspartiet uhyre vide Grændser, og jeg tror egent-

lig ikke, at det ærede Medlem vil være i Stand til egentlig at assistere nogenjomhelst Grændse for, hvad Regjeringen ikke vilde være i Stand til at gjøre og kunde gjøre og dog faae Ret hos Rigsretten i. Jeg tror næppe, at det vil være muligt for det ærede Medlem at sige Noget, som Regjeringen kunde finde paa at gjøre, og som han dog ikke vilde høre sig for. Jeg tror, at det ærede Medlem og flere andre ærede Medlemmer ere komne saa vidt, at hvad de tidligere have fordomt og ikke have tænkt var Noget, der kunde komme, men som dog er kommet, det staa de nu som Forsvarere af. Det blev ogsaa hævdet af det ærede Medlem fra Hjerteminde, at det var Oppositionen her i Thinget, som havde fremtvunget den nuværende Situation. Hvad vil det nu egentlig sige, oversat paa almindeligt forstaaeligt Dansk? Det vil sige, at naar dette Thing ikke vil give Regjeringen de Bevillinger, som den ønsker, støtter Regjeringspartiet Regjeringen i at bryde Grundloven sønder og sammen og krampe dens Bestemmelser ned, hvor klare de end kunne være. Naar Grundlovens § 49 siger: „Forinden Finansloven er vedtagen, maa Statterne ei opkræves“, bryder Regjeringspartiet sig ikke det Allernærmeste derved, naar den Regjering, den vil støtte, ikke kan faae de Bevillinger, den ønsker. Der er slet ikke Tale om nogenjomhelst Formaal i Landet, der lider Skade ved, at den ikke faar de Bevillinger, men nu vil den en Gang have Bevillinger, som Landets store Flertal fordommer og anser for en Ulfke for Landet, saa staar det ærede Medlem og hele Regjeringspartiet og forsvarer, at Regjeringen tager Penge, som den godt veed, at den ikke kan faae bevilgede her i Thinget, og som dette Thing atter og atter paa den klareste Maade har udtalt ikke at ville gaa ind paa at bevilge. Det er de snævre Grændser, indenfor hvilke Demokratiet bevæger sig, og de vide Grændser, hvori Regjeringspartiet bevæger sig, saa vide, at der ikke synes at være nogen Skranke, der er i Stand til at begrænse det. Overfor hele dette Uvæsen, som saaledes er sat i System under den nuværende Regjering, har Folkethinget ikke Andet at gjøre end at protestere og atter protestere og, som jeg udtalte før, det ville vi ogsaa gjøre i Dag ved at stemme for, at dette Statsregnskab for 1886—87 ikke kan passere.

Formanden (Høgsbro): Udtrykket, at det „er sat i System“, er et Udtryk, der tidligere er blevet paatalt, og som jeg ikke kan ønske gjentaget, i alt Fald ikke uden nærmere Forklaring.